

• ВІДГУК

БЕЗ ЧОГО ЛЮДИНА НЕ МОЖЕ ЖИТИ

Днями я був запрошений на презентацію щойно виданих книг дубенського поета, художника, скульптора, іконописця, різьбяря, автора і виконавця своїх пісень, який започаткував щорічне Свято козацької слави на Козацькому редуті побіля Дубна, Свято українського вояцтва у селі Майдан на Дубенщині Миколи Тимчака. За вагомих вклад у життя міста Дубна він нагороджений почесною відзнакою «Кришталевий жолудь», є автором слів гімну міста, учасник першого фестивалю «Червона рута» 1989 р., першого фестивалю української авторської пісні та співаної поезії «Оберіг-89», телеведучий у програмі «Сонячні кларнети». Всього годі перерахувати...

Я давно знаю Миколу, маю багато книг із його автографами, часто зустрічаюся з ним на різних святах. У читальній залі районної бібліотеки, де відбувалася зустріч, бачу знайомих літераторів, але найбільше - молодих студентів дубенських вишів. Впізнаю тут доньку мого покійного товариша, дружокурсницю медколеджу.

Слухачі мали нагоду придбати книги Тимчака «Крила на вітрі» та «Дарунок від Миколая» і отримати його автографи. Згадалося, як у далекому 1965 р. я слухав в актовій залі інституту Ірину Вільде, Анатолія Кос-Анатольського та інших митців Львова і отримав їх автографи. Бережу ці написи і пишаюся, що бачив живими видатних письменників, композиторів. А книгу «Окрушини» І. Вільде колись давав читати синам, а нині - онукам. Поталанило і дубенським студентам, бо надовго запам'ятають цю зустріч та понесуть у своїх душах те, про що почули тут і без чого людина не може жити.

Книга «Крила на вітрі», завдячуючи небайдужим людям, нарешті побачила світ своїми першими 500 примірниками. Діти також порадуються «Дарунком від Миколая», яку ілюстрував автор гарними малюнками.

Із такою знаковою подією на Дубенщині М. Тимчака прийшли привітати відомі письменники Микола Пшеничний, Любов Пшенична, Галина Гнатюк, Микола Оттов, а також Антон Мельник та фольклорний гурт «Берегиня» будинку культури с. Варковичі (керівник - Галина Квітка), у виконанні якого прозвучали патріотичні пісні та побажання багатьох років автору. Г. Квітка щиро привітала автора та принагідно звернулася до молоді з порадами, як берегти українське слово та чистоту рідної мови.

Надзвичайно емоційно автор читав свої твори і, як педагог за фахом, вмів виховувати молодь. Не забував і про вишуканий гумор, який прослідковується у багатьох його творах, але коли звучала пісня на слова вірша «Пісня покинутого немовляти», у багатьох слухачів на очах були сльози.

До книги увійшли поетичні і прозові твори, народжені душею письменника-громадянина, патріота України. Вони увібрали в себе пережиті та вистраждані почуття людини, якій болить національна пам'ять, яка протриває нищенню чужинцями і яничарами духовних святинь рідного народу, його історії та материнської мови. У кожному творі невіддільна правда життя, висока лірика поетового серця, доброта християнської душі, викристалізовані думки про побачене та почуте за довге і цікаве життя, відвага донести до читача крамольні та заборонені колись цензурою думки. Тут калейдоскоп пережитого від юності до зрілого досвіду життя, а особисте тісно переплетене із суспільним на твердій позиції правди.

У всіх поетичних та прозових творах прослідковується велика любов та співчуття до людей, які самі не можуть зарадити собі в цьому zdeформованому сучасному житті, до братів наших менших - тварин, птахів, живої природи. Натомість, автор безкомпромісний у викритті наших ворогів, манкуртів та просить у Бога: «благослови нас, Боже, не прощати» та «чи не пора мечами забряжчати, з плечей болящих скинути хрести?» (вірш «Прости нам, Господи»).

Особливо вразив мене вірш «Вгадали дощ погодині дозорці», де автор описує екскурсію до монастиря у Корці:

«Монашка юна з янголиним видом
Осіній дощ сутулився і йшов.
Покуту мала бути нашим гідом.
І хтось таки спитав сестру Любов,
Ховала очі, як огонь багать,
Чом про Шевченка словом не згадала?
Водила нас між золотих розп'ять.
Чи то «нельзя», чи може, не читала,
Розповідала стиха про минуле,
Що він молився в Корці за Україну,

З якого ми багато що вже чули.
Що змалював тут замкову руїну?
І врешті край могили у дворі
Що розп'ятий був за нас усіх,
Просила зняти наші каптурі,
Що не дає донині власти в гріх,
Бо не черниця - в гробі, не селянка,
В безпам'ятство, безріддя і
хохлацтво А, бач, самого Пушкіна
коханка. Та всіх еднає у духовне
братство?»

Любов і ненависть, добро і зло змагаються у художньому слові автора:

«Вам не страшно, панове гетьмани, сьогодні
Класти руку на древній український вогонь?
Бо світити він може у Слові Господнім-
І спалити сліди ваших владних долонь.»

Вірю, що автор буде ще багато творити і напружені крила його творчого лету дадуть нам віру в перемогу незборимого світла над чорними вітрами сьогодні!

Підготував Теодор МАТВІЇВ.